

Štev. 7.

V Ljubljani, julij 1924.

Letnik XXV.

Vladika Josip Juraj.

(1815 — 1905)

*Duša plemenita njemu sanja,
srce si odgovora želi,
kakšna naj ljubezen bo brezdanja,
ki mogočno v prsih mu gori,
da vsem bratom v srečo se in slavo
razprostrè nad širno očetnjavo.*

*Ni Sloven le blesk na travi rosni,
Srbín v tuje morje ni vtopljen
in Hrvatu ni pogled ponosni
s tesno domačijo ograjen:
rojstvo vsem iz iste korenine,
bratje vsi slovanske smo družine!*

*Ista kri po žilah naših polje,
naši je besedi isti vir,
naša moč naj vre iz skupne volje,
bratstvu naj umakne se prepír,
s čistim srcem domovini služi,
kdor se pod zastavo isto druží!*

*V Djakovu postavi dom vladika,
božji hram postavi v čast Boga,
kist ga okraši umetelnika,
dleta mu visoko ceno da,
kar lepote duh pobožni zmore,
v posvečene dahne io prostore.*

*Z Bogom se vladika pogovarja,
njemu toži naroda gorje,
nanj najlepših časov sveti zarja
veličastnejša od dne do dne,
da duha bo narod vzpel k poletu,
da med prvimi bo stal na svetu.*

*Josip Juraj roko dobrotvorno
nad vso zemljo v blagoslov razpnè
in kjer je srce najbolj uborno,
prvi tja v tolažbo se ozrè,
znanost in umetnost pospešuje,
njima v prid najprej največ daruje.*

*Koder govor naš na sluh udarja,
dela tam razglašajo ime,
narod ga s ponosom izgovarja
in med prve stavlja ga možé,
vekomaj živi mu veličina,
lažna mre kleveta in temina!*

*In ko blagovestnik v smrt zasanja,
iz gomile plane opomin:
treba nam je žrtev in dejanja,
treba nam poguma in vrlin,
vsakemu pa vedno in povsodi
prva domovina v mislih bodi!*

E. Gangl.